

Hveradalsbombar.

Þess hefir lítt orðið vart í þeim frjófum 20. aldarinnar
sem nú er lídinn, að meðal fjóðarinnar séjast neinni
stæringinnu (Originalen), flakkarar ^{er} regikindur, en
áður fyrru voru þeir svo að segja í hverri sveit og voru
álaflega núsjafuloga frotlaðir, þeir af mörgum þeirra þótti
þremur hálft anda, jafnvel í þeirra garð, sem þeim voru þó
góðir og best stieldu andlega trósti þeirra og anningsstópp.
Aðrir og þó einhvern börn og unglingar, sem þó voru
vel innrottir, höfðu þá til "að fara að þeim" sem kallad
var, er þá og leika sér að einstodingshatti þeirra
og ómurlíku; þótti þetta ljótt vera og var jafnan talið
lótlausmerki, ef mikil brögð voru að. En svo gaf það
oft veid einhennilegt með þessa flakkararófla, að þeir
virtuð beinlínis selja þangað sem þeir áttu þess von
að að þeim væri föt: þeir voru alveg sjálfsgæðar bóffennur
í hverri brúðkaupsveizlu, er þis dýrhljú og gledisambomu
ef notkum var, eðli einungis innan sinnar sveitar, heldur
og um alla systurna að landsfjórðungum. Þeir voru tíðir
kirkjupostir og völdu sérstaklega athygli á sér, jfnuð
má þá að seljast inn und altaris horid að þeir þóttu
vera sjálfhjörnin meðhjálparar, er áttu um það að reka
hundana út úr kirkjunni o. s. frv. Vard þetta oft til þess
að börn og unglingar gátu eigi varizt hlátri, er þeir sá til-
fætti þeirra og stópaletti.

Enni vörn strí, sem þádu gott í bojunum, en báru svo 2.
mannstærnumandi rögs. og lyga-sögurum milli fjölda
heimila og urðu þeir öllum góðum mönnum hömleiddi;
þá batti þá heldur stóli úr, ef þeir voru hrimstíu og
lúsugir; vildi þá helst enginn við þeirni lífa og vildu losast
við þá sem fyrst. Flestum þessum voralögum var það
samgími loft, að þeir þöldu manna verst, ef við þeirni var
stjórtað eða þeirni þótti sér eigi nógn mikill sönni sýndur.
Var þá hjálpsagt að hlaga undan þeim við einhverum og gera
sem most vöður úr ef þeir. Vard þá útreið þeirri oft þvi vertis,
sem meira var að þessu gert of þeirri hálfu.

Enni munna einu nógnu ýmsora þessara ándualeyisgjá,
svo sem Lús. Rása, Solva Helonson (bádu í norðan) Guond
Héti og Ána-Grím o. fl. o. fl., sem allir voru í namni og veru
mostu manleysisgarnar, en framúr stóranu hégómlogu og
dreyldu yfir hefiliðnum sínum og margstóran þennuáttu.

Móðursjúklu Kjatta- og Vopi-berlingarinnar voru fjólflestar
 sýnu væri, með glæruvörustjúðurnar í bak og fyrir og lunnur-
 Hleikana í barninum (orðlofslunnurinnar svonefnda), því þó
 Honur mátti enginn líti, á þess að þó þóttu að hjótera og gráta,
 ef þeim var elsti held á hoert reipi fyrir ráðvandi og sannsóplij
 en Góa gautu á leiði fyrir myndar þona þeirra flestra og jafnvel
 þeirri karlmanna, sem létaství eru þeim að landarfarir, eðli
 og rímteti, enda oft til þeirrar samdar þonu vituð um í dag.

Þessar og því líkar Honur báru sí; oft illa undan ímyndadri
 onufjerd annara manna í sér, nektu í hröppstjóranu eða sýtu
 mannum með hlöjurnil sín, enda var þá elsti í annað líti
 að vanda, því þótt höfðu engin blóð til að létu, Gásinnu ófarir
 sínar og íbróðum höfðum hlífuda, ef einhverjum krakka-
 num vandi það í, að brasa að þeim.

"Þetta var mi í þann tíð," sagði karlinn. En, "sagan endur-
 talar sig."

Það hefði verið mikil um það talað og um meir. hlöjid, að
 einhverjum stórvordurdi er vandi austur í þvera dótinnu nýlaga, sem
 sýni, að um minni ríttboerð stangur til vera af skringi-
 minnum gómlu, einhver effirlogukind, sem valbið hefði
 "þu eiksti með al smalringjannu." er þar vora að stömtu sér
 og engra draupa áttu von þar um stödir.

4
"Svo namt 'Kvedur' að þessum að bláð eitt hefði eigi getað
vafni haldid út af þessum óstöðnum og örmur blóð eru þegar
leggjnd að þessu öðrum að öllu saman. En svo um stundali
þessu hálkud vera, að 'Hlakkar' notkunar fergrunnu að þarna
sér bóm notkunar velgerðar manns hans vera að leilijum. Hann
fer þang að í einhverri von um að þarna sé einhver, matar von "fyrir
sig, ef vanda matli, að unglingar þessir komu auga í einu stund
manninum sem úr er vippi og ef þeir skyldu úr elki synu hvarnu
líklyðiloga loftingun, vori sjálfstær að búa til alvög. nýja stóru
bómbari" út af þess, ef vanda matli til þess að veltja nýja athygli
á hvarnu sjálfnum - svo. fóru þeir líka að gömlu kjaffabertingunum,
inöður sjálfnum, þóðum. Þegar Hlakkarinn sjá Karlinn, þóðum
barni, fulla kjaffa þess og minnast þess í hvaru sinnu, að þarna sé
t.v. hann úr þóðum, mæðuminn sem söt, mæðuminn, sem einu hvarnu
mæðuminn dómara laundum sagdi um, að vori, orulans höfveri
og leggan, mæðuminn, sem sá fyrir settan milljón ummú" og hvar
samu, sam hvar þeir upps, að embottis mæðum einu hér í þóðum, hefði
stótid einu milljón, þá fara Hlakkarinn og hvarja. Samloðu
hefði það veid með amntannar þess, en stundum mæðuminn tekur þetta
vitaulaga, úr og því líkum hvarnu var áður lík, sem þeir sér að þess
að sér, þóð vilkysistærst í augabragði, enda hvarð þess úr vera lík
mijó - og Hlakkar, elki fyrir hvar þess, þóð eða spóðum annu hvar
fyrir dómstóti, almanningi-álitsins, þessum líka hvarstótti, og
eys úr sér spóðuminn í önnur hvarstóta samstóti, alhvarstóðuminn,
þar sam hvarstóta hvarstóttin er nómstótt og stóðumstótt, en hvarstótti
aldrei "fúr".

En sá hefjnstóttur! Ad enja og stóðja undan notkunar þóðum,
sem elki þess amnt annað um þóðum að manni! Stundum mæðum þessir þóð
annars vera þóðum að þess, að vera svo samkvæmistóttur, að hann
líkum sér að þess að stóðja hvarstóttin í hvarvi veizlu sam hann úr
lík að vera bódflanna í og sötta í sig dreggjannar úr glóðum
bódgesta þess, er hann hefði valid sér soti hjá og nótli síg.
úð, altannstóttur veizlu alvins, þóð elki er svo sam veid að leita
sér soti utar! Þessa hvar! Þóðflannan sjálf! - En úr var

elti orid að fara með vinnu mat þarva í Þóttunum, soo elti hafa
 unglingsmanni verid að hlöja á honum í þáð sínu fyrir þáð að
 hann stélti hnífjum eða lesti í glóðunum. En á hverjum þ...
 voru þeir þá að hlöja? Trúleyst er, að þá hafi laugð til, svoona innu
 um allan gleðstapsinn, vitant, að áðru lesti alveg þessu lausau og
 skilansau, "að sjá karlinn vonda". Það er vitantlega ljóð að
 eita illt skaps og að eyna vitleysingja til reidi, en þeim hefir úi
 leisti þetta og fengid kortsonid hlafursegis í þafóllusamau,
 en þó einhvern þá, en þeir sáu hvada, veldur hann gjörði í á þess
 út af þessum "ósköpum", en hann kom á þrossa markaðinn
 heima hjá sér og fann þrossa þessu gylfina af því seun þá var
 eftir í tunga hans. Var þáð elti þórlöft að þá svoona nieryjad
 til þess þess að spinnu í þvi nokkru þessu í spóunýjan
 leggavef. Samilega rís úi líva gaula í þessu upp í þessu,
 af þessu einni samau og þessu sinu hlut í "þessu þessu".
 Mann á þessu eigi von, en samilega verður allt af þessu einhver
 stöðingur og svoona steringimónum með þessu vorri geymsluþessu,
 að þessu allan þessu og unglingsmanni stessu vara fyrir þessu að
 "þora að þessu", því þessu ein, úi og þessu sýði þessu, "vitlausir",
 þ. e. e. s. á þessu hátt, sam allir vita að hann meinti með þessu ordi:
móðurjónir þessu, sem haldur, að þessu séu til þessu og þessu þessu
 manni, sam allir liti upp til með að þessu og virdingun. Þessu
 var þessu þessu, "vitlausir" í steringimónum gaulu og er einn,
 úi ndr á myndi þessu. Eldinn, hjá steringimanni þessu og Oddi,
 sem stéltid á, að sé þessu fyrir þessu á þessu, að vera úi þessu
 í samþauði við þessu "þessu", sem manni voru að hlöja á í
 þessu þessu um daginn og almenningur hefir úi fengid til að
 hlöja á, nierra en nokkru einni áður.

En þessu hlöja elti lengi, því þessu þessu um og vesaldómur-
 um þessu þessu allan steringimanni, en soo þessu þessu
 að hann á samarlega meðann þessu stéltid en elti stessu,
 fyrir þessu vitlessu sína, þessu þessu um þessu.

Amór ór þessu.